

אבא

אברי רוזן-צבי, דברים באזכרה במלאת שלושים לפטירה

אבא

פעם זאת היתה בשבילי מלה פשוטה ומובנת מאליה,
ורק עכשיו פתאום אני מוצא את עצמי
עוצר וחושב על המשמעות של המלה הזאת;
והקול של אבא –
שלא ייחסתי לו חשיבות כלל –
כמה הייתי רוצה לשמוע אותו היום, ואפילו לרגע קטן.
כולם כאן שמעו את ההרצאות המלומדות והרעיונות של אבא,
אבל רק אני שמעתי את הסיפורים שלו בדרך אל הגן.
כולם ידעו על תוכניותיו לחבר ולהוציא ספרי משפט,
אבל רק אני ידעתי על כוונותיו וחלומנו המשותף להוציא יחד ספר סיפורים,
ותמיד השתעשענו באפשרות הזאת;
אבל היום נותרה רק כותרת ריקה במחשב.
אבל אסור לשכוח שאבא הספיק המון דברים,
ואני הספקתי ללמוד ממנו המון המון דברים. הוא ממש השאיר בי קצת ממנו.
הוא הספיק כל-כך הרבה מאחר שידע לעשות את הכל יחד –
להקשיב, לדבר, לקרוא ואפילו להציץ בטלוויזיה.
אבא – כמה זכרונות המלה מעלה בי.
כל מה שאבא רצה – הוא השיג, גם אם היה צריך לנסות ולהיאבק המון
עד שהצליח,
ואפילו אם מדובר בלעלות איתנו ברגל את כל המדרגות של מגדל אייפל.
תמיד היו לו המון חברים. הוא הקסים את כולם, וכל מי שהכיר אותו – אהב אותו.
אבא לא פחד להגיד את מה שהוא באמת חשב,

והוא חשב מה שרצה, ולא מה שהאחרים רצו שיחשוב;
וגם מי שחלק על דעתו ידע שהוא צודק – כי אבא תמיד צודק.
שני דברים אבא לא פספס אף פעם: חדשות בטלוויזיה וביקור של הנכדות;
ורק אלה הביאו אותו הביתה בזמן.
אבל בשבת הוא היה כולו שלנו –
אז היו לנו דיונים מרתקים על השולחן.
לפעמים הצלחתי אפילו להשחיל מלה בין כל הנואמים הדגולים,
ולזכות בחיזוק מאבא.
ואם חס וחלילה מישהו ניסה לזלזל במעמדי או בטיעוני,
הוא היה זוכה מייד במבט חמור ובנזיפה: תעזוב את הילד.
והיינו כולנו ביחד.
ועכשיו מי ימלא לנו את השבת?
אבל הכי כיף היה כשישבנו לבד ושוחחנו כשווים לגמרי
על כל הנושאים שבעולם: פוליטיקה, משפט, סרטים ומה שלא יהיה,
ואבא היה עונה תמיד בחיוך ובכובד ראש.
פעם היו תוכניות, ועכשיו נשארו זכרונות.
אבא – עכשיו כבר מתחילים להבין את המשמעות.